

CARAȘUL JURIDIC

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA DREPTULUI ȘI JUSTIȚIEI, ÎN JUDEȚUL CARAȘ

Apare odată pe lună la 15, afară de August și Septembrie, sub conducerea d-lui

Dr. NICOLAE HUBIAN

DECANUL BAROULUI AVOCAȚILOR DIN JUD. CARAȘ

Dr. N. IANOVICH, avocat
REDACTOR-RĂSPUNZĂTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BAROUL AVOCAȚILOR. LOCALUL TRIB. CARAȘ
ORAVIȚA.

Dr. GH. STOICU, avocat
SECRETAR DE REDACȚIE

PROPRIETATEA D-LOR AVOCAȚII: Dr. EMANUEL CIULEI; GH. CORNEANU; Dr. NICOLAE HUBIAN; Dr. NICOLAE IANOVICH; Dr. SIGISMUND KALKBRENNER; Dr. ION NEDELCU; Dr. ION OGRIN; Dr. MAX. RADOVAN; Dr. BELA SZABO; Dr. IOSIF SZABO; Dr. ENRIC SPÄRGER; Dr. GHEORGHE STOICU.
ADMINISTRATOR-DELEGAT: Dr. EMANUEL CIULEI, AVOCAT.

COLABORATORII PRINCIPALI:

EUGEN CHIOVSKI,
JUDECĂTOR,
Judecătoria rurală Moldova-Nouă.

EUGEN DABIJA
PREȘEDINTE DE TRIBUNAL
Judecătorul șef al Judecătoriei rurale Bozovici.

LUCIAN IANCULESCU
JUDECĂTOR DE ȘEDINȚĂ,
Tribunalul Caraș.

TRAIAN MANOLESCU
JUDECĂTOR DE ȘEDINȚĂ,
Tribunalul Caraș

GHEORGHE T. STROESCU
JUDECĂTOR DE ȘEDINȚĂ,
Tribunalul Caraș.

PETRE VASILESCU
PREȘEDINTE DE TRIBUNAL.
Judecătorul șef al Judecătoriei rurale Bocșa-M.

IOSIF VIRĂNYI
CONSILIER DE CURTE DE APEL,
Judecătorul șef al Judecătoriei mixte Oravița.

Această revistă se trimite gratuit, afară de autoritățile polițienești și instituțiile prevăzute de legea presei: Inaltei Curți de Casație, Consiliului Legislativ, Curților de Apel și Parchetelor Generale din țară, Tribunalelelor și Parchetelor din țară; Judecătoriilor din circumscripția Curții de Apel Timișoara; precum și acelor persoane, cărora, pe banda de adrese, se arată gratuitatea.

ABONAMENTUL PE AN: 100 LEI; PENTRU AUTORITĂȚI 300 LEI. UN NUMĂR 10 LEI.
PUBLICAȚIUNI 1 LEU CUVÂNTUL.

ORAVIȚA

TIPARUL LIBRĂRIA COALELOR ȘI TIPOGRAFIA „PROGRESUL”.

Tribunalul Caraș Secțiunea II-a ca instanță a firmelor.
Nr. F. Soc. 380/2/1928.

În baza cererii adresată acestui tribunal de către firma „Banca de Credit Agricol S. A. din Oravița” reprezentată prin Dr. Maxim Radovan avocat din Oravița pentru înregistrarea firmei în registrul firmelor sociale dela acest tribunal, în camera de consiliu s'a adus următoarea :

DECIZIUNE:

Tribunalul în baza cereri făcută, ordonă înregistrarea în registrul firmelor sociale dela acest tribunal a firmei „Banca de Credit Agricol” S. A. din Oravița care a fost înființată la 28 Ianuarie 1928 conform statutelor și adoptate de adunarea constituantă din Oravița.

Obiectul societății este întreprinderea cu tot felul de operațiuni bancare și comerciale.

Sediul societății este în orașul Oravița și este constituită pe timp nelimitat.

Capitalul social este de 1.000.000 lei, împărțit în 5000 acțiuni în valoarea nominală de 200 lei.

Cousiliul de administrație este compus din: Nicolae Ncvac, din Macoviște ca președinte și director, iar membrii: Budu Trăilă din Bozovici, Petru Ghercea din Berzovia, Toma Iacobici din Moidova Nouă și Martin Petrică din Vrani.

Semnătura firmei se face prin președintele director cu un membru al consiliului de administrație sau cu unul din directorii centralei; sau cu un alt funcționar autorizat cu semnarea — astfel după cum s'au depus semnăturile cu tabloul alăturat. —

Publicațiunile societății se vor face într'un ziar din localitate, iar bilanțul se va publica în Monitorul Oficial.

Însarcinează cu înscrierea în registrul firmelor pe grefierul firmelor care va aduce la cunoștința petiționarei și va stăruii pentru publicarea prezentei deciziuni în „Corespondența Economică” dela Ministerul Industriei și Comerțului și în revista „Carașul Juridic” în care scop petiționara este invitată a depune taxele, cum și semnăturile firmei în trei exemplare.

Oravița, 30 Iunie 1928.

Judecător de ședință, (ss.) *Ion N. Popescu.*

Grefier, (ss.) *Gh. I. Bălăcescu.*

Corpul Portăreilor Trib. Caraș.

Publicație de licitație.

Extras.

Subsemnatul Șef-portărel aduc la cunoștința publică că în ziua de 30 August 1928 ora 16 p. m. se vor vinde diferite mobile de casă în comuna Vrăniuț la casa urmăritului, pentru încasarea capitalului de 56400 Lei capital și accesorii, mobilele de mai sus sunt evaluate în de Lei 31350, toți aceia cari doresc să cumpere sunt invitați, pe lângă solvirea în bani gata la caz și sub prețul de strigare.

Oravița, la 14 Iulie 1928.

Șef-portărel: **Dimitriu.**

ROMANIA

TRIBUNALUL JUD. CARAȘ Sc. I.

No. 2831/1928.

Citație prin publicație.

Tribunalul județului Caraș Sc. I. aduce la cunoștință publică, că în urma acțiunii reclamantului Rașovan Nicolae, pădurar, domiciliat în Văliug, reprezentat prin avocatul Dr. Enric Spärger din Oravița, contra soției Maria Rașovan născ. Thierjung, fost domiciliată în Văliug, iar acum cu domiciliul necunoscut, pentru defacerea căsătoriei, a citat părțile ca să se prezinte pentru împăciuire prealabilă și pentru constituirea și desbaterea fondului afacerii în ziua de 2 Octombrie 1928, ora 9 a. m. la Tribunalul Caraș, Secțiunea I, numind totodată de curator pe seama pârâtei susnumite pe domnul avocat Dr. Anton Spärger din Oravița.

Tribunalul provoacă pe pârâtă ca la data fixată mai sus să se înfățișeze personal pentru că în caz contrar o va reprezenta prin curatorul numit. No. dos. 1463/1928.

Oravița, la 21 Iulie 1928.

Prim-președinte, *Scarlat Constantinescu.*

Grefier, *Gh. I. Bălăcescu.*

Judecătoria ocolului Sasca Montană secția cărții funduare
No. 972/1928 cf.

Extras din publicațiune de licitație.

În urma cererei de executare făcută de urmăritorea Banca Comercială și Industrială Oravița, contra urmăritului Marcu Radu Nicolae.

Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională, asupra porțiunii de proprietate a urmăritului de sub B 8, de jumătate parte din imobilele top. 55 casa 54 curte și grădină 320 st. cu prețul de esclamare 3750 Lei top. 469 grădină în Crațul Mogoș 1200 st. 1/2 parte cu prețul de esclamare 5000 Lei, top. 830 grădină în Vad 80 st. 1/2 parte cu prețul de esclamare 10.000 Lei, top. 2365 livadă în Gros 2 jug. 1/2 parte cu prețul de esclamare 10.000 Lei, cari imobile cuprinse în cf: 54 Ciuchici, apoi asupra porțiunii de proprietate a urmăritului de sub B. 8. din imobilele top. 2138 fânaț Pagina Mozgovești 2 jug. de 1/4 parte din cf. 683, cu prețul de esclamare de 5000 Lei, asupra porțiunii de 1/3 de sub B. 7. din imobilul top. 3467 arător Ogașu Satului 1 jug. 900 st. din cf. 685 Ciuchici cu prețul de esclamare 6510 Lei, în fine asupra imobilului întreg top. 3951/b/58 casa 57 curte și grădină 106 1/2 cu prețul de esclamare de 60.000 Lei din cf. 1652 Ciuchici pentru încasarea creanței de 9295 Lei, capital și accesorii.

Licitația se va ține în ziua de 3 Octombrie 1928 ora 14 la casa comunei Ciuchici.

Sasca-Montană, la 20 Iunie 1928.

a. dir. de cf., *Indiscifrabil.*

Judecător, *Indiscifrabil.*

CARAȘUL JURIDIC

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA DREPTULUI ȘI JUSTIȚIEI, ÎN JUDEȚUL CARAȘ

Apare odată pe lună la 15, afară de August și Septembrie, sub conducerea d-lui

Dr. NICOLAE HUBIAN

DECANUL BAROULUI AVOCAȚILOR DIN JUD. CARAȘ

Dr. N. IANOVICH, avocat
REDACTOR-RĂSPUNZĂTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BAROUL AVOCAȚILOR. LOCALUL TRIB. CARAȘ
O R A V I Ț A.

Dr. GH. STOICU, avocat
SECRETAR DE REDACȚIE

PROPRIETATEA D-LOR AVOCAȚII: Dr. EMANUEL CIULEI; GH. CORNEANU; Dr. NICOLAE HUBIAN; Dr. NICOLAE IANOVICH; Dr. SIGISMUND KALKBRENNER; Dr. ION NEDELCU; Dr. ION OGRIN; Dr. MAX. RADOVAN; Dr. BELA SZABO; Dr. IOSIF SZABO; Dr. ENRIC SPÄRGER; Dr. GHEORGHE STOICU.
ADMINISTRATOR-DELEGAT: Dr. EMANUEL CIULEI, AVOCAT.

Un magistrat, de dr. N. Hubian.

Ipoteca execuțională, de Dem. Tigoianu.

Jurisprudențe:

Jud. Bocșa-Montană: Condițiunile de reînnoire a unei acțiuni civile.

Jud. Oravița: Starea tabulară a proprietății față de un debitor de rea credință.

Un magistrat.

Prin o dispoziție a autorităților administrative judecătorești d. Octavian I. Tănăsescu, președinte de secție la tribunalul Caraș, a fost mutat în aceeași calitate la tribunalul Tutova.

Plecarea d-sale este o mare pierdere atât pentru cei strânși în jurul acestei reviste, cât și pentru tribunalul nostru, pentru cercurile juriștilor și chiar pentru județ.

D-sa este inițiatorul, organizatorul și conducătorul de fapt al acestei reviste, căci la inițiativa d-sale s'a înființat aceasta revistă. D-sa a adunat materialul de publicat număr cu număr, a scris, a aranjat materia, a corectat și a supravegheat chiar și expedierea acestei reviste.

În ce privește pierderea, ce încearcă tribunalul, e destul se menționăm. că d-sa este *întâiul* președinte, care a înființat și organizat acest tribunal.

Ca să punem în lumină serviciile și priceperea d-sale pentru cauza justiției trebuie să menționăm, că d-sa face parte din magistratura veche din 'nainte de război: din Vechiu!-Regat, adică face parte din corpul select al magistraților din Regat și aceasta calitate a sa a dovedit-o cu prisosință, ca organizator, ca jurist, ca om de inițiativă și de muncă.

Venit la noi în Banat, în anul 1920, ca judecător la tribunalul Lugoj, în același an a

avut sarcina să înființeze, la noi, în Oravița comisia județeană pentru arendarea forțată, și din jumătatea lunii Octombrie și până la finea anului 1920, d-sa a reușit să dea în arendă forțată teritoriul din circa 100 de comune, adică a teritoriilor societății U. D. R. achitându-se cu conștiință de așa de grea și mai ales delicată misiune, unde interesele proprietății erau reprezentate prin societatea U. D. R. dar d-sa a știut să se achite în așa mod, că a satisfăcut pretențiile tuturor.

Rechemat în tribunalul Lugoj, în anul 1921, a primit președinția senatului penal, pe care timp de un an l'a condus cu deosebită pricepere, tact și dând deplina dovadă de o pregătire fundamentală a profesiei sale de bun magistrat.

În anul următor până la finea anului 1925 a funcționat, după cererea sa, la senatul civil al aceluși tribunal, unde din nou a dat dovadă și pe terenul dreptului civil de o vastă cunoștință și mare pricepere, atât principiilor de drept, cât și ca putere de intuiție, îndochinându-se de legislația locală și adoptându-se felului nostru de a privi și judeca cauzele.

Pentru aceasta activitate laborioasă a d-sale a și fost propus pentru înaintare de dl. prim-președinte al tribunalului Lugoj de 3 ori, iar în anul 1923 venind legea de organizare a Ministerului Mărzescu, atât în anul 1924 cât și 1925, a fost propus de plenul Curții de Apel din Timișoara la înaintare pentru gradul de președinte de tribunal.

În anul 1926 odată cu înființarea tribunalului Oravița d-sa a fost numit ca *întâiul* președinte al acestui tribunal.

Aceasta numire a fost așa de bine meritată, încât la numirea sa întregul corp al magistraților din Lugoj, în frunte cu dl. prim-președinte al

tribunalului Lugoj, l'a felicitat în mod ceremonios și solemn în sabinetul său de lucru; de asemeni și de consiliul Baroului Advocaților din Lugoj, în frunte cu dl. decan, dr. Gheorghe Dobrin, iar la plecare i-sa oferit un banchet de 64 tacâmuri în marea sală a hotelului Dacia, participând magistrații, avocații, funcționarii judecătorești și șefii autorităților administrative, în persoana subprefectului județului, primarul orașului și prefectului de poliție.

Venind în Oravița ca președinte, aici d-sa a avut ocazia să-și manifeste deplina sa capacitate ca jurist, om de inițiativă de muncă, și mai ales de organizator.

Știut este de toți situația critică a tuturor autorităților publice de a se instala și funcționa într-o localitate mică ca Oravița, creată peste noapte de capitală de județ.

Fără local, cu tribunalul adăpostit prin toleranță, în 5 camere, din vechiul și dărâmatul edificiu al judecătoriei locale atunci, când după trecere de 8 luni de zile a epuizat toate demersurile legale și s'a văzut sortit, ca să rămână mai de departe în 5 camere și anume: o cameră pentru toți judecătorii tribunalului, o cameră pentru judecătorul de instrucție, o cameră pentru parchet, o cameră pentru portărei și o cameră pentru registratură arhivă și grefa tribunalului, iar ca sală de ședință să se folosească pe rând sala judecătoriei, care judeca dimineața, iar tribunalul după masă, atunci d-sa din propria inițiativă și fără fondurile necesare, pornit la instalarea tribunalului.

Cu un prim fond de 200.000 lei al prefecturii județului a reparat localul închisorii modificându-l în așa fel, că judecătoria a putut funcționa în etaj, iar închisoarea la parter.

Cine nu știe în ce ruină a fost localul închisori, nu-și poate face nimeni idee văzându-l acum ulterior.

În luna Octombrie 1926 evacuând judecătoria în localul închisorii, d-sa devenit stăpân pe fostul local al judecătoriei începe operațiile radicale de transformarea localului. Spargerii de ziduri, creare de săli, ferestre, uși, schimbarea pardoselii, zugrăvirea interioară, introducerea de apă, lumină electrică, closete, dotarea cu mobilier; a transformat acest edificiu într-unu din cele mai elegante, mai confortabile și mai curate tribunale ale țării și toate acestea fără fonduri înainte aprobate și tot pe datorii, vecinic fiind în alergare când la prefectură, când la primărie, când la societatea U. D. R., când la Timișoara la Curtea de Apel, când la Baroul avocaților, cerând ajutoare bănești.

În două rânduri prefectura și odată Curtea de Apel din Timișoara l-au făcut atent, că nu i va mai plăti comenzile fără prealabila aprobare și totuși d-sa a persistat și numai așa a izbutit să avem ceea ce este azi tribunalul din Oravița.

Dar în afară de acest merit de a dota tribunalul cu local, d-sa are meritul de a fi organizat serviciile cu personal de grefă dela fostele sedrii orfanale și de a procura material de cancelarie.

În ce privește munca trebuie menționat, că a fost cel dintâi la muncă, căci în anul 1926 cât și 1927, după statistica oficioasă a tribunalului, să constată, că d-sa a redactat personal câte o treime din sentințele tribunalului, din fiecare an; din care 80% de natură civilă, muncă care a fost nu numai cantitativă, dar și calitativă, căci la finea anului 1927 plenul Curții de Apel din Timișoara l'a propus pentru gradul de prim-președinte, recte pentru gradul de consilier de curte de apel.

Dar meritul d-sale este și înființarea baroului avocaților din Oravița. Se știe, că cea mai mare parte din avocații noștri ai acestui barou încă ezitau să păsească la întemeierea baroului în credința, că județul să va desființa după credințele politice ale unui partid, cărui îi aparțineau.

D-sa a luat inițiativa de a convocat pe avocații din Oravița, care la propunerea și stăruințele d-sale, a primit să adere: apoi d-sa însoțit de subsemnatul a mers și convocat pe avocații dela judecătoria Bocșa-Montană și Reșița, la sediul judecătoriei din Bocșa-Montană și apoi mers la Bozovici, unde a convocat pe avocații locali și care au consimțit zicând că „prezența d-voastră dl. președinte ne obligă”.

În afară de activitatea sa judecătorească dl. Octavian I. Tănăsescu are mari merite și în activitatea sa extrajudiciară.

Încă de când era judecător la Lugoj, d-sa a participat la înființarea școlii de comerț curs de 1 an, pe care în anul următor a transformat-o în școală comercială de comerț, după sistemul din Vechiul Regat, unde a predat cu ceilalți profesori cursurile timp de 3 ani în mod gratuit, până când a fost luat în bugetul Statului.

D-sa a luat parte activă ca membru fondator al cooperativei de consum „Lugojana” și ca membru inițiator și fondator al băncii populare „Timișul” din Lugoj, a luat inițiativa și a fondat cu ajutorul a 40 de intelectuali din Lugoj, „Gazeta Lugojului”, foaie culturală-națională, pe care a condus-o în tot timpul apariției ei în mod strălucit.

După veuirea d-sale ca președintele tribunalului Oravița a luat inițiativa înființării asociațiunii culturale pentru cultura poporului român din județul Caraș asociația, care a și dobândit personalitatea juridică, a luat inițiativa și a și înființat băncile populare din Oravița, Maidan, Agadici, Răcășdia, Ciclova-montană și Ciclova-română.

A luat inițiativa și a înființat școala elementară de comerț din Oravița, care a și luat ființă în toamna anului 1927 obigându-se cu toți profesorii, a preda cursurile gratuit până ce va fi preluată de Stat, fapt care sa și întâmplat în cursul anului 1928.

A participat la reînvierea reuniunii de cântări din Oravița, unde personal d-sa cu soția d-sale și cu magistrații tribunalului au participat efectiv la corul acestei reuniuni.

Dar toată aceasta activitate merituoasă a d-sale a fost întreruptă pentru următoarele fapte:

În anul 1927 a fost pedepsit cu prevenire pentru că a primit să fie găzduit de prefectul județului, la venirea d-sale în Oravița. timp de 4 luni, până i s-a putut găsi locuință, familia stându-i la Lugoș, iar tribunalul nefuncționând normal.

Tot în anul 1927 a fost pedepsit cu suspendare, pentru că a tolerat să cânte lăutarii la masa ce magistrații tribunalului și cu familiile lor au luat-o seara în grădinița dela bufetul tribunalului; iar în anul 1928 a fost pedepsit cu suspendare și mutare, pentru că ar fi avut legături de prietenie cu întâiul director al închisorii Oravița — de altfel un om cu bacalaureat, ofițer de rezervă și decorat cu Steaua României în gradul de cavalier, după chiar propunerea Ministerului de justiție și nepedepsit pentru nici un fapt infamant până azi, — și al doilea că a creat legături de debitor la creditor cu diferite persoane: adică circa 80.000 lei la o bancă din localitate și circa 20.000 lei la un comerciant; bine înțeles datorii nereclamate de îndreptățiți și scuzabile în a fi întreținut un proces de familie din 1910, care l'a și pus anul acesta în posesia unei averi în valoare de circa un milion lei.

Iată pentru ce un jurist de seamă, un organizator de frunte și un om de inimă a trebuit să, părăsească Banatul nostru după o activitate meritorie de opt ani.

Dr. Nicolae Hubian,

advocat, decanul baroului avocaților din județul Caraș și deputat.

Ipoteca execuțională.

Dispozițiile art. 135 și 136, legea LX: 1881. Caracterul ei juridic.

Aplicarea legii timbrului.

Instanțele judecătorești din Transilvania și Banat, adică de pe teritoriul de aplicabilitate a legii LX: 1881, vor avea deseori prilejul să pună în discuție această chestiune foarte subtilă, din punctul de vedere juridic și doctrinar. Această chestiune prezintă o importanță și mai mare, din punctul de vedere al însuși dreptului, considerat ca fapt juridic susceptibil de a stabili și de a afirma raporturi de drept; raporturi, ale căror consecințe se pot resfrânge asupra unei sfere de cointeresai de multe ori foarte largă și complexă, prin contrarietatea de interese.

Afară de garanția pe care părțile o stipulează ca un accesoriu al convențiunii principale, atât dreptul roman cât și legislațiunile moderne, — dar numai unele din acestea — au creat prin însăși voința legii, garanții, prin ajutorul cărora creditorul să fie pus la adăpostul cupidității sau relei credințe ale unui debitor puțin scrupulos și incorect.

Chestiunea de care mă ocup acum, nu se referă la garanțiile ipotecare pe cari legea — dreptul pozitiv — le prevede și le enumeră în mod specific și cari se pot considera ipotecile legale în toată accepțiunea dreptului pozitiv. Această ipotecă legală, și odată cu aceasta, și privilegiile imobiliare, au caracteristica lor; sunt o garanție cu totul specială impusă debitorului, și acordată unui anumit soi de creditori. Prin urmare, în cazul ipotecei legale — și vorbind despre aceasta vom considera și privilegiile imobiliare — nu sunt determinate de calitatea creanței asigurate ci de situațiunea și raportul juridic în care se găsește — în momentul creării ei — debitorul și creditorul ipotecar sau privilegiat. Natural, atâta timp cât minorul tutelat sau incapabilul — ori care ar fi, femeie măritată sau cel pus sub curatelă — nu ar putea fi în stare să-și administreze averea, fie în virtutea dispozițiilor legale, fie din cauza incapacității de care este izbit, a fost nevoie ca legiuitorul să intervină pentru ca să le garanteze atât buna administrare a acestei averi, cât și conservarea ei. Specificarea pe care legiuitorul o dă acestei garanții, nu prezintă nici un dubiu și deci discuțiuni asupra lor nu pot fi. Cu totul altfel se prezintă cazul când e vorba de o altă garanție pe care unele din legislațiunile moderne o acordă unei categorii de creditori, în special chirografari. Se poate întâmpla ca în momentul încheierii contractului obligațional, prin forma în care s'a concretizat acest contract — considerat din punct de vedere al puterii de dovadă sau opozabilitate, — să nu prezinte toate garanțiile cari să pună pe un astfel de creditor la adăpost de riscurile la cari ar putea fi expus, fie din cauza relei credințe a debitorului său, fie din cauză că acesta, ajungând în situație precară, să-și greveze patrimoniul în așa mod, încât să nu poată face

față tuturor creanțelor. Care va fi, în această situație, posibilitatea unui atare creditor care își va vedea creanța sa periclitată? Dacă în legislațiile în care, un astfel de debitor, mai înainte de a ajunge în stare de insolvabilitate, creditorii — fie ei chirografari chiar — pot cere și obține declararea lui în stare de faliment; în legislațiunile în care o atare instituțiune nu este prevăzută, sau dacă sunt prevăzute unele măsuri, ca acelea ale declarării în stare de deconfitură, interesele lor nepuțând fi apărate cu atâta eficacitate, a trebuit ca tot dreptul pozitiv să aducă un corectiv, și prin dispozițiunile prevăzute în textele de legi ale dreptului comun sau în legi speciale, să garanteze — cel puțin în ultimul moment — solvabilitatea unui debitor ne-prevăzător, și să pună astfel, la adăpost situația patrimonială a creditorilor săi. Aceasta a fost rațiunea legiuitorului modern când a creiat și a prevăzut instituția ipotecei judiciare. Că aceasta a fost necesar, se poate vedea și din dreptul roman, care a instituit, prin așa numitul drept de gaj „*pignus praetorium*“ la început iar mai târziu „*pignus ex causa iudicati captum*“; prin aceste posibilități, se conferea dreptul creditorului periclitat, ca în baza hotărârei judecătorești, să ceară garanție ipotecară asupra tuturor bunurilor debitorului său. De aci, și păstrând această caracteristică, instituția ipotecei judiciare a trecut și în dreptul pozitiv modern, bine înțeles cu subtilitățile pe cari le prezintă azi.

Prin urmare, când este vorba de ipoteca judiciară aceasta nu gantează creanțe stabilite în favoare a unei anumite categorii de persoane, ci se referă numai la asigurarea unei creanțe, la stabilirea unei garanții care derivă din chiar calitatea creanței. Că această garanție este prevăzută de dreptul pozitiv, întru cât legea dă posibilitatea celui interesat, ca pe baza hotărârei judecătorești obținute, să ceară instituirea unei ipotece asupra bunurilor debitorului, pentru garantarea creanței sale: această ipotecă astfel instituită, devine opozabilă tuturor, deci și terțelor persoane.

E drept că art. 2123 c. civ. fr. prevede existența ipotecei judiciare ca o instituție de drept pozitiv; privind însă dispozițiunile art. 2116 c. civ. fr. vedem că legiuitorul face o diviziune tripartită a acestor garanții ipotecare, caracterizând prin acest text, natura juridică a fiecăreia: ipoteca legală este aceia pe care o stabilește legea în mod special și enumerativ, care conform art. 2121 c. civ. fr. corespunzător art. 1753 c. civ. rom., sunt în număr de 3: 1. Ipoteca minorului tutelat și a incapacabilului; 2. ipoteca femeii măritate; 3. ipoteca statului, a comunelor și stabilimentelor publice asupra bunurilor unei categorii de funcționari publici.

Ipoteca judecătorească prevăzută de art. 2123 c. civ. fr. este aceia care rezultă din hotărâri sau acte judiciare; apoi ipoteca convențională, de care nu ne ocupăm.

E drept că doctrina și jurisprudența franceză, consideră ipoteca judiciară ca o ipotecă legală; aceasta se

datorește faptului că se poate institui de plin drept în favoarea creditorului, și numai prin simplul act al hotărârei judecătorești, asupra căreia instanțele de judecată nu mai pot face nici un act de imixtiune, fie de respingere — odată hotărârea condamnatorie definitivă — fie de a-i mărgini efectele ei. Această caracterizare pe care doctrina și jurisprudența o fac, referitor la ipoteca judiciară, mai este determinată și de faptul că, această garanție grevează toate bunurile debitorului, prezente și viitoare, întocmai ca și ipoteca legală. Și dacă s'ar deosebi de aceasta din urmă, deosebirea nu s'ar referi decât numai la faptul că grevarea acestor bunuri, nu poate depăși valoarea creanței garantate astfel.

Avându-se în vedere însă, că instituirea ipotecei judiciare nu poate avea loc, de cât numai în urma stabilirii pe cale judecătorească a creanței; și atâta timp cât — odată stabilită creanța și întinderea ei —, cu toate că toate bunurile debitorului sunt grevate, în caz de îndestularea creditorului însă, bunurile ce trec peste această necesitate, vor fi scoase de sub urmărire: o atare ipotecă deci nu poate fi considerată ca un drept real, de natură de a subroga drepturile debitorului urmărit, drepturile creditorului ipotecar. Atâta timp cât hotărârea judecătorească constată și atribuie un drept de creanță, mai ales o creanță personală, prin însăși această hotărâre și prin deciziunea de urmărire și întabulare a acestei ipotece execuționale, aceasta nu se poate transforma într'un drept real. Chiar dacă creditorul ipotecar, în cazul ipotecei judiciare, ar avea un drept asupra bunurilor debitorului său, un drept real chiar, acesta nu s'a născut, sau mai bine, nu a prins consistență juridică de cât în urma hotărârei judecătorești pe care o execută: înscrierea acestei execuțiuni în registrul funduar, nu-i folosește de cât că poate proceda la o mai eficace execuțiune și la asigurarea ei. Singurul criteriu care ar imprima ipotecei obținută pe această cale, caracterul unui drept real, ar fi înscrierea ei și determinarea rangului în raport cu alți creditori ipotecari. Redactorii codului civil francez au caracterizat ipoteca judiciară ca fiind un mijloc eficace de a se asigura executarea sentințelor. (Capitant. Vol. II. pag. 229). Acest fapt rezultă cu mai multă evidență, întru cât numai hotărârile judecătorești cari pronunță condamnarea, pot duce la instituirea acestei ipotece. Am admite acest punct de vedere, dacă nu am lua în considerație efectul hotărârei judecătorești, adusă într'un proces de atare natură. Atâta timp cât această hotărâre nu este opozabilă decât părților din proces și avânzilor lor cauză, creditorul ipotecar beneficiar al unei atare hotărâri, nu se va putea prevala de dânsa, față de terții cari, ar mai fi tratat cu debitorul. Prin faptul transcrierii în registrul public, al acestei ipotece — care de fapt nu e decât deciziunea prin care se admite efectuarea execuției — hotărârea devine opozabilă tuturor aceluiași debitor, ulterior, își vor afirma pretențiile asupra aceluiași debitor. De altfel

tot acesta este și sensul textului art. 136 al legii LX 1881, întru cât prin aceasta se specifică în mod precis că: în cazul când se ordonă execuție silită în baza unei creanțe, stabilită judecătorește, instanța de fond transmite un exemplar al cererii pentru efectuarea execuției, împreună cu încheerea prin care se admite această execuțiune, oficiului funduar, pentru ca acesta — în baza încheerii instanței de fond — să procedeze la întabularea dreptului de garanție. Că această garanție este ipotecară sau, pur și simplu, dreptul creditorului urmăritor de execuție; cred că această părere din urmă e mai întemeiată, întru cât dreptul ipotecar în acest caz, nu se naște de plin drept, cu toate garanțiile de opozabilitate și rang prevăzute în cazul ipotecilor legale, ci numai în urma acestei întabulări și cu efect ex tunc. Atâta timp cât instanța de fond nu a fost sesizată prin cererea de efectuarea execuției silite, aceasta nu poate dispune din oficiu, sesizarea oficiului funduar, pentru ca aceasta, la rândul ei, să procedeze la înscrierea în cartea funduară a ipotecei execuționale; și aceasta se vede foarte bine din cuprinsul § 60 din regulamentul cărților funduare. Însăși lege execuțională, în tot cap. care face obiectul acestei chestiuni, a execuției asupra imobilelor, când e vorba să stabilească anume cari sunt drepturile de garanție ale creditorului urmăritor, vorbește despre întabularea dreptului de ipotecă cu execuție silită; sunt deci două instituțiuni de drept în dependență una cu alta: dreptul de execuțiune în baza titlului juridic obținut — hotărârea judecătorească —; și întabularea acestui drept, sub forma unei garanții ipotecare; aceasta numai pentru garantarea dreptului execuțional și opozabilitatea lui față de terți. Această operațiune precum și efectele pe cari le produce, o conferă legea execuțională numai în scopul, ca un atare creditor să-și poată conserva dreptul și posibilitatea de urmărire și suită asupra întregului patrimoniu al debitorului urmărit, prin rangul pe care această garanție îl primește. Vezi § 61 din reg. c. f. Prin urmare ce rezultă de aici? Creditorul urmăritor, în baza creanței atribuite lui sau confirmată prin hotărârea judecătorească, trebuie s'o consolideze în scopul de a nu-și vedea periclitată posibilitatea de a fi îndestulat din patrimoniul debitorului său, prin înstrăinările ulterioare pe cari acesta le-ar face, în detrimetrul său. Acest drept de consolidare nu e în strânsă și intimă legătură cu titlul său executor. El trebuie să prevadă în cererea de execuțiune pe care o înaintează instanței de fond, ca acest drept al său, de creanță să fie întabulat: iată prin urmare o operațiune juridică cu totul separată de actul execuțional, a cărei efectuare este lăsată la latitudinea lui s'o facă, fără ca instanța de fond, sesizată prin cererea de execuție, să fie obligată a proceda din oficiu la ordonarea acestei întabulări. Ar fi cazul § 220 din reg. c. f. care prevede că dacă obiectul execuției silite îl formează un drept de proprietate, sau alt drept real, referitor la vre-un imobil, instanța va ordona întabula-

rea dreptului de proprietate sau al dreptului real respectiv, prin deciziunea de ordonarea execuției sesizând în acest scop și oficiul c. f. Aici însă nu e vorba de o creanță, ci de un drept real, care subsistă ca atare, fiind confirmat judecătorește. Însuși titlul — hotărârea judecătorească — îi conferă acest drept, susceptibil prin el însuși de a fi apărat în esența lui și care prin însuși acest titlu, e pus în indisponibilitate față de debitor. Prin întabularea unui astfel de drept în c. f. se execută hotărârea judecătorească chiar. În acest caz, înstrăinarea acestui imobil asupra căruia s'a afirmat juridicește dreptul de proprietate, sau un drept real care-l grevează în totul sau în parte, se poate anula sau poate fi anulabilă, după cum înstrăinarea e anterior sau posterior întabulării ipotecei execuționale. Operațiunea înscrierii în c. f. nu se referă decât la execuția acestui drept real, la afirmarea lui pe cale publică: în cazul unor simple creanțe constatate juridicește, fără a avea însă caracterul juridic al unui drept real, prejudiciul la care ar fi expus un creditor e mai puțin simțit și cu mai puține consecințe, pentru că în baza hotărârei obținute, va putea urmări toate veniturile debitorului său, substanța patrimoniului acestuia fiind indiferentă. A se admite părerea că întabularca ipotecei odată cu execuțiunea silită, să fie considerată ca ipotecă legală, ar însemna ca dintr'o simplă creanță personală, să se transforme prin simpla întabulare în registrul funduar, într'un adevărat drept real, fapt pe care nici legea execuțională nu-l prevede și nu rezultă nici din economia ei. Admit cu toate acestea că întabularea unei execuțiuni cu drept de ipotecă să dobândească rangul, și să producă toate efectele juridice ale unei ipotece nu înseamnă însă că trebuie s'o considerăm ca o ipotecă legală, de natură de a greva întreg patrimoniul debitorului urmărit, cu excluderea tuturor creditorilor posteriori: se va respecta, cu toate acestea, posibilitatea de îndestulare a creanței creditorului urmăritor ipotecar, potrivit rangului dobândit prin întabularea execuțiunei. Vom admite și concursul acestora chiar. Va păstra însă natura ipotecei judiciare la fel cu instituția ipotecei judiciare prevăzută în dreptul francez, art. 2123 c. civ. și cu instituția comandamentului prevăzută în procura civilă română art. 496 și urmare.

Voința judecătorului, exprimată prin hotărârea pe care o pronunță, nu poate suplini prescripțiunilor legii; cu alte cuvinte, această hotărâre nu poate — prin ea însăși — constitui însăși garanția ipotecară, ci trebuie să fie considerată numai ca titlul constitutiv al dreptului sau al obligațiunei, constat juridicește, în baza căruia creditorul — prin înscripțiunea pe care o cere — își poate consolida creanța pe care o are în contra debitorului său.

Odată stabilit caracterul și natura juridică a ipotecei execuționale, vom vedea sfera de aplicabilitate a legii timbrului, atunci când se va cere înscripțiunea

ei. Inscricțiunea care se cere de către creditorul următor, atât a creanței cât și a ordonării execuției, trebuie considerată ca un act juridic nou, separat de toate celelalte acte, prin cari tinde a-și stabili doar existența creanței sale și întinderea ei; pe cât timp, prin întabularea creanței, care e un act complet individualizat, ca procedură și din punctul de vedere al efectelor de drept pe cari le produce, tinde dela consolidarea acesteia. In acest caz deci, nu se va putea face aplicațiunea Art. 22 § 14 al legii timbrului; inscripțiunea trebuie considerată la fel cu aceia a ori cărei garanții imobiliare convenționale, — titlul în baza căruia se cere inscripțiunea, în procedura execuțională, fiind hotărârea judecătorească, — obținută pe cale de discuții contradictorii. Urmează deci ca în această situațiune, să se facă aplicațiunea art. 4 al. II. al legii timbrului, text pe care îl vor aplica, atât instanțele de fond cari se vor pronunța asupra cererilor de inscripțiune, cât și oficiul de carte funduară care va proceda la facerea inscripțiunilor.

Dem. Tigoianu
Magistrat.

JURISPRUDENȚE

ale instanțelor judecătorești din județul Caraș.

Sentința finală, rămasă definitivă, se poate ataca cu acțiune de reînnoire de proces, în termen de 5 ani, potrivit art. 567 al. ultim pr. civ. când sentința finală a rămas definitivă.

In principiu donațiunile sunt irevocabile și prin excepție se pot revoca, între alte cazuri, când donatorul este vinovat de ingratitude, comisă atât față de el cât și față de cei ce aparțin familiei sale.

Sentința Nr. C. 15401/1923, din 23 Decembrie 1924, a judecătoriei rurale Bocșa-Montană, redactată de d. Petre Vasilescu, judecător-șef, în grad de președinte de tribunal, al acestei judecătoria și confirmată prin sentința nr. Ca. 2526/16—1925, a tribunalului Lugo

Motivare:

Impotriva sentinței definitive date sub 9473/1922 în procesul intentat de reclamanta Bandașilă Paraschiva în contra minorei Paraschiva Balaci pentru reziliere de contract, Nicolae Câlnicean în calitate de tutore al acesteia, legitimat prin decizia Nr. 3929/1922 a Sedriei orfanale din Lugoj, anexată la dosar, în termen legal prescripționat de art. 567 al. ultim și pe baza art. 563 al. 4, 5 și 11. pr. civ. a făcut o acțiune de revizuire, cerând, pe lângă scoaterea din vigoare a sentinței atacate, ca reclamantei revizuite să i-se respingă acțiunea și de oarece aceasta a decedat, să fie obligați succesorii ei legitimi, arătați în acțiune, să le tolereze ca dreptul de proprietate întabulat pe baza sentinței atacate prin deciziunea Nr. 3255/1922 c. f. asupra averii arătate în

acțiune în favoarea defunctei reclamantei revizuite, să se radieze pe baza prezentei sentințe definitive, întabulându-se în favoarea minorei Paraschiva Balaci ca unica erede legitimă a def. Balaci Ion junior.

A susținut că reclamanta împreună cu soțul ei și cu bunicul său în modul cel mai viclean și fraudulos au intentat procesul fundamental spre a o excroca pe dânsa de averea din proces. A declarat că toate expunerile din procesul fundamental sunt inexacte, afară de împrejurarea că reclamanta este unica erede a def. Ioan Balaci junior. Contractul din litigiu defunctul său tată l-a primit dela bunicul său D. Bandașilă înainte de războiul mondial, însă nu la înregistrat la cartea funduară. Intorcându-se din război, tatăl său, s'a căsătorit cu fica tutorului său, N. Câlniceanu care s'a învoit la căsătoria ficei sale, numai cu condițiunea dacă și ginerile său va primi avere dela tatăl său.

Neafând contractul care s'a încheiat înainte de război, între Ion Balaci junior și D. Bandașilă, reclamanta revizuită i-a predat o porțiune din averea sa în anul 1919, care nu s'a efectuat în c. f. pentru că și acela a pierit. Ulterior def. Ion Balaci junior a găsit ambele contracte, pe care le ascunsese Ion Balaci sen.

Dânsul s'a înțeles cu reclamanta revizuită și cu Ion Balaci senior în sensul ca să înainteze spre întabulare contractul primit dela D. Bandașilă, iar pe cel primit dela reclamanta revizuită, l'au distrus. A mai susținut că Nicolae Câlnicean, deși la data de 31 Mai 1922, adică după două luni dela numirea tutorei de mai sus prin soțul ei Ion Balaci senior, fără a justifica prin vre'o dovadă legală că el este tutorele pârâtei revizuitoare și ca atare minora pârâtă a fost ilegal reprezentată în procesul fundamental.

Reclamantii au cerut respingerea acțiunii cu cheltueli de judecată, respingând cu indignare alegațiunea pârâtei revizuitoare că procesul fundamental s'a intentat în mod viclean și fraudulos.

Au susținut că moșul lor D. Bandașilă a predat jumătate din averea sa lui Ion Balaci junior, tatăl pârâtei revizuitoare cu condițiunea de a-l susține pe el și pe părinți săi. După moartea suspunșiilor Ion Balaci jun. a primit cu contract de donațiune dela Paraschiva Balaci mama sa și cealaltă jumătate de avere a lui D. Bandașilă tot cu condițiunile de mai sus. Defunctul Ion Balaci junior după războiul mondial a renunțat la avere, pe cel primit dela mama sa, l'a rupt în condițiuni nedemne, iar pe celalalt contract l'a înregistrat la cartea funduară, fără învoirea mamei sale, care era erede unica a lui Bandașilă Dumitru și după acestea s'a îndepărtat la Recița, lăsând părinții săi fără îngrijire. Inainte de a pleca cu o ocaziune a sărit cu o sapă la mama sa, iar cu altă ocaziune a voit a-i băga un tăciune în gură. Din aceste motive reclamanta revizuită a făcut procesul fundamental, ca unica erede a lui D. Bandașilă, tatăl său.

Reclamanta revizuită II s'a atașat la apărarea de mai sus, declarând că are cunoștință că def. Balaci Ion junior a comis faptele de mai sus și că defuncta sa mamă, nu l'a iertat.

Pârâta revizuitoare a negat excepțiunile reclamanților revizuiți.

S'a admis părților în dovedirea alegațiunilor lor proba cu martori și anexarea dos. Nr. 9473/1922 și 1922/1921 c. f. din care judecătoria constată și stabilește în fapt următoarele: La 22 Noembrie 1920 D. Bandașilă donează partea din imobilele din c. f. Nr. 47 com. Brebul. lui Ion Balaci junior cu condițiunea că dreptul de folosință viageră să se întabuleze în favoarea donatorului, a lui Paraschiva Balaci măr. Bandașilă și Ion Balaci senior, și dacă vre'unul din cei de mai sus ar deveni incapabili de a lucra atunci donatarul este obligat a prevedea cu haine, alimente și în caz de moarte ai înmormânta. Unul din martori cari au fost de față la facerea contractului de donațiune afirmă că s'a mai stipulat și condițiunile că donatorului să șeadă cu părinții săi și săi susțină, condițiuni cari nu sunt luate în contractul dresat și că par a nu fi adevărate, mai ales condițiunea cea din urmă, pentru că donatorul și ceilalți au avut dreptul de folosință viageră a averii donate.

Contractul de mai sus nu s'a înregistrat la cartea funduară, decât în anul 1921 sub nr. 1922/1921. Def. D. Bandașilă în tot timpul vieții sale n'a atacat acest contract și față de el, Ion Balaci junior n'a comis nici un act de nedemnitate.

Se mai constată că Ion Balaci junior a stat în casa părinților săi cât timp i-a trăit soția sa, și chiar după moartea acesteia, însă neputându-se înțelege cu părinții săi și în deosebi cu mama sa, din ce motiv și cine a fost de vină nu s'a putut stabili, a fost nevoit să plece la Recița, angajându-se ca lucrător la fabrică unde a stat numai 2—3 luni, adecă până ce a decedat. În timpul cât dânsul a stat în Recița părinții săi de l'au vizitat, pe când nu era bolnav și i-au adus mâncare, iar în timpul cât a fost bolnav în spital au venit și s'au rugat de medicul spitalului, ca să-l lase să-l ducă acasă, ceiace s'a îngăduit și pe când îl transportau la căruță, care urma să-i ducă acasă a decedat. Părinții săi au ridicat dela societatea Recița banii cuveniți pentru înmormântarea copilului lor.

Având în vedere că defuncta reclamanta în procesul fundamental s'a judecat cu minora pârâta fiind ilegal reprezentată prin Ion Balaci sen. care se mai constată că era și interesat în acest proces, dacă în orice caz el nu putea reprezenta pe minora pârâta.

Având în vedere că potrivit 563 alin. 4, 5 și 11 din proc. civ. sentința finală rămasă definitivă se poate ataca cu acțiune de reînnoire de proces în cazul când o parte, care n'a avut capacitatea de a sta în judecată n'a luat parte în proces prin reprezentantul ei legal, sau dacă vreuna din părți a procedat fără mandat.

Având în vedere că potrivit art. 567 al. ultim pr. civ. în cazurile prevăzute de textul de mai sus termenul reînnoirii este de cinci ani, dela definitivarea sentinței finale, dată în procesul fundamental, care în speța de față este 12 Octombrie 1920.

Pentru aceste motive acțiunea de revizuire în principiu este întemeiată.

În fond, având în vedere că acțiunea din procesul fundamental este bazată pe faptul că contractul menționat este nevalabil atât din punct de vedere material cât și formal.

Având în vedere că acest contract se constată că din ambele puncte de vedere este valabil, deoarece ce Ion Balaci devenind major n'a avut nevoie că contractul să fie aprobat de sedria orfanală și în afară de acesta cu ocaziunea căsătorii lui Ion Balaci junior cu mama pârâtei revizuitoare, def. reclamantă și soțul ei au declarat că fiul lor are ca avere jumătate din averea donată lui de moșul său Bandașilă, iar cu altă ocaziune susnumiții au consimțit în mod benevol ca contractul dat de D. Bandașilă să se înregistreze la c. f. (vezi depozitia martorului Constantin Bandașilă.) Cu ocazia căsătorii lui Ion Balaci junior, ne găsindu-se contractul dat lui de D. Bandașilă, mama sa i'a dat cu contract partea sa de avere și ulterior găsindu-se contractul dat de D. Bandașilă de comun acord părțile au distrus celalalt contract.

În consecință din aceste puncte de vedere acțiunea reclamantei revizuite este ne întemeiată. În afară de motivele arătate mai sus reclamanta revizuită și'a bazat acțiunea și pe faptul că defunctul Balaci Ion junior s'a făcut ingrat față de ea și deci contractul urmează să fie reziliat. Având în vedere că în principiu donațiunile sunt irevocabile și prin excepție se poate revoca între alte cazuri și când donatorul este vinovat de ingratitudine comisă atât fără de el, cât și față de ce'i aparțin familiei sale.

Având în vedere că față de donator, Ion Balaci junior n'a comis nici un act de ingratitudine și potrivit principilor de drept numai donatorul singur era în măsură a intenta proces de reziliere a donațiunei pe motiv de ingratitudine, el fiind suveranul apreciator al ei.

Având în vedere că nici față de familia donatorului în speța părinții lui Ion Balaci junior, acesta n'a comis vre'o ingratitudine

Având în vedere că chiar în cazul când ar fi comis vre'o ingratitudine față de susnumiți, dreptul de revocare potrivit regulilor de drept, se poate da moștenitorile donatorului, în cazurile când donatarul a ucis pe donator sau dacă donatorul după leziunile sau ofența suferită, n'a fost în stare de a se folosi de dreptul de revocare, sau dacă n'a iertat ofența.

Având în vedere că potrivit stării faptice expuse mai sus nu s'a dovedit că acțiunea reclamantei revizuite ar intra în vreunul din cazurile de mai sus.

Pentru aceste motive judecătoria a adus sentința conform dispozitivului.

Debitor de rea credință în întabularea creanței pe un imobil ce nu-i mai aparține.

Starea tabulară este hotărâtoare chiar dacă nu este în armonie cu starea de drept material și dacă creditorul este de bună credință.

Sentința Nr. C. 4966/10—1925, din 8 Decembrie 1926, a judecătoriei mixte Oravița, redactată de dl. Iosif Virányi, judecător șef, în grad de consilier de Curte de Apel, al judecătoriei Oravița.

Motivare:

E fapt necontestat, de altfel și dosarele Nr. C. 9674—2677 documentează, că A. P. și S. N. conform transacțiilor definitive sunt obligați a plăti firmei reclamante suma de 36.015 lei capital și accesorii.

Deasemenea e necontestat, iar extrasul autentic al cărții funduare Nr 344 din comuna Oravița, atașat la acțiune, documentează, că dreptul de ipotecă este întabulat în favoarea firmei reclamante asupra imobilului mai susdescriș în dispozitiv, care imobil azi formează proprietatea părților; dreptul de ipotecă fiind întabulat pentru suma de 50.000 lei capital de garanție.

În baza aceasta firma reclamantă a chemat în judecată pe părți, ca să fie obligați a tolera încasarea creanței de 37.015 lei capital cu dobânzile de 12% exigibile dela 22 Iunie 1925, plus 10.096 lei drept spese până acum stabilite, susținând că debitorii personali nu dispun de nici o avere.

Părțile au cerut respingerea acțiunii; au expus, că potrivit contractului de redonare atașat sub / 1 debitorul direct A. P. încă în ziua de 22 Maiu 1922 a redonat părților casa litigioasă, de unde rezultă, că n'a fost îndreptățit, să perinită firmei reclamante întabularea dreptului de ipotecă;

facând aceasta atât el, cât și firma reclamantă au fost rea de credință.

De altfel au obiectonat suma inacționată și au chemat în garanție pe debitorul numit.

Firma reclamantă a susținut, că a fost de bună credință.

Chematul în garanție A. P. a declarat, că recunoaște datoria și este dispus a plăti; de altfel însă nu a intrat în procesul actual.

Judecătoria din contractul de redonare, atașat sub / 1 și din extrasul autentic al cărții funduare, anexat la acțiune, judecătoria constată în fapt, că deși părțile au câștigat imobilul din chestiune prin redonare încă la 29 Maiu 1922, totuși au exoperat întabularea dreptului de proprietate numai la 6 Iunie 1925, adică după ce dreptul de ipotecă a firmei reclamante a fost deja întabulat la 17 Decembrie 1924.

Astfel fiind nu încapă îndoială, că debitorul direct A. P. cu reacredință a permis firmei reclamante întabularea dreptului de ipotecă, deoarece în epoca întabulării n'a mai avut nici un drept privitor la imobilul din chestiune.

Judecătoria este însă de părere, că această împrejurare nu are nici o importanță, deoarece dreptul de ipotecă poate fi atacat numai, dacă creditorul era de rea credință, adică știa exact că de imobil nu poate să mai dispună acela care îi acordă dreptul de ipotecă.

Conform normelor existente creditorul nu este dator să cerceteze raporturile de drept, ce s'ar fi putut naște afară de cartea funduară.

„Importanța cărților funduare din punctul de vedere al dreptului material este, că în favoarea acelora care prin convențiuni și-au bazat drepturile cu bună credință pe datele cuprinse în cartea funduara, aceste date trebuie considerate ca exacte, chiar dacă nu sunt exacte. Adică starea tabulară este hotărâtoare chiar dacă nu este în armonie cu starea de drept material.“

Din această regulă rezultă, că dacă transmitentul după înstrăinare acordă prin contract unui creditor de bună credință drept de ipotecă asupra imobilului, înainte ca cel îndrept să fie cerut întabularea dreptului său de proprietate, dreptul de ipotecă al creditorului va fi inatacabil și operant contra noului proprietar, care se va înscrie ulterior. (Ladáy, Codul civil austriac, pag. 395).

De examinat este așadar; dacă firma reclamantă a fost s'au nu de rea credință.

Deoarece părțile în această privință nu au produs nici o dovadă, judecătoria a ordonat audiarea în calitate de martor a procuristului firmei reclamante și a întărit cu jurământ, că numai după ce dreptul de ipotecă a fost întabulat, s'a prezentat la el părțile I care a arătat, că debitorul firmei, A. P. anterior a retrocedat casa și intravilanul grevat,

că până atunci n'a avut martorul cunoștiință despre retrocedarea imobilului și

deoarece martorul singur a tratat în numele firmei în această materie, e neîndoielnic, că tatăl martorului adică proprietarul firmei n'a putut să aibe cunoștiință despre retrocedare,

asa că dreptul de ipotecă a fost câștigat în bună credință,

apreciind că potrivit normelor existente, buna credință trebuie prezumată, iar rea credință trebuie dovedită, prin urmare judecătoria a acceptat, că firma reclamantă și-a câștigat dreptul de ipotecă în bună credință.

Astfel fiind, pentru motivele și considerentele mai susdesvoltate,

judecătoria a obligat pe părți, să tolereze încasarea creanței firmei reclamante din imobilul grevat.

În privința sumei:

judecătoria a admis numai capitalul, pentru că din extrasul cărții funduare reese, că accesoriiile pretinse, adică dobânzile și spesele ivite cu împrumutul debitorilor direcți nu sunt întabulate;

iar norma de drept este, că debitorul ipotecar, dacă nu este debitor personal nu răspunde pentru accesoriiile neîntabulate, adică nu răspunde nici pentru dobânzile neîntabulate, nici pentru cheltuielile neîntabulate. (Da. 35/19 1893 Curia 1208/1895). Ladáy, pag. 760 și 761.

Dispozițiunea referitoare la cheltuielile procesului actual se bazează pe §-ul 424 și 425 al P.c. fiindcă părțile au pierdut procesul, câștigând numai privitor la accesorii.

Au sosit

Patefoane

și un mare asortiment de

Plăci

cu doine,

opere,

uverturi,

sonate,

dansuri

și cântece cântate de artiști celebri.

Patefoanele pot fi purtate în călătorii și excursii.

Prețuri effine! Serviciu conștincios!

A se adresa la:

Librăria Școalelor

Societate Anonimă (Fostă Țăranu),

ORAVIȚA

BCU Cluj Cenzurat : Prefectura județului Caraș library Cluj
